

Arrest

nr. 308 938 van 26 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. ZHVANIA
Rue du Parc 23
7100 LA LOUVIÈRE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 januari 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. ZHVANIA en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2023 diende verzoeker een aanvraag in om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 januari 2024 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de voormelde aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 16 januari 2024 legde de gemachtigde aan verzoeker eveneens een bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dat is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: C., L.
geboortedatum: (...) 2001
geboorteplaats: O.
nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene zijn VIB werd afgesloten met een weigering door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2005.02 2018. Het verblijf van betrokkene is dan ook niet langer gewettigd De termijn van 90 dagen op een période van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind: Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen

Het gezins- en familieleven: De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt

De gezondheidstoestand: Betrokkene legt geen recente medische elementen voor waarbij hij aantoonst dat hij momenteel niet zou kunnen reizen of tijdelijk in het buitenland verblijven (in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging).

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politicommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast voert verzoeker ook een kennelijke beoordelingsfout aan.

Hij licht het middel toe als volgt:

"De wederpartij heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat verzoekster momenteel derdejaars bachelorstudent is aan de Katholieke Universiteit Leuven. Dat hij in Frankrijk is geboren en nooit in Georgië heeft gewoond. Nadat hij met zijn gezin Frankrijk had verlaten, arriveerde verzoeker op Belgisch grondgebied, waar hij opgroeide en door de jaren heen banden opbouwde. Hij creëerde een sociaal netwerk van vrienden en al snel een professioneel netwerk als hij klaar is met zijn studie. Zonder geldige

verblijfsvergunning kan hij echter geen gebruik maken van de kennis die hij tijdens zijn studie heeft verworven.

Hij kan in zijn eigen behoeften voorzien en is daarom niet afhankelijk van de overheid. Hij is een vrijwillige jongen die zijn kennis graag wil inzetten ten behoeve van de samenleving.

Verzoeker vraagt om op basis van humanitaire overwegingen en zijn uiterst sterke sociale bindingen met België een permanente regularisatie van zijn verblijf te bekomen onder vorm van een machtiging van meer dan drie maanden.

In casu dient een meer dan actieve inzet weerhouden te worden. Zo kan en mag de Staatssecretaris onmiddellijk positief beschikken wegens een duurzame lokale verankering met België, zowel op basis van integratie, op economisch vlak en op sociaal vlak.

Het kan verzoeker onmogelijk worden tegengeworpen dat hij een dergelijke vraag dient te richten tot de Belgische Diplomatieke post in zijn geboorteland, aangezien er in casu tal van bijzondere omstandigheden zijn, zowel algemene als specifieke, die het indienen van een verzoek via de burgemeester wettigen.

Daarom zou het dwingen van de verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post alle integratie-inspanningen die hij heeft geleverd, ondermijnen. Het zou ook zijn studiejaren ondermijnen. Hij kan zijn opleiding niet verlaten om administratieve procedures te ondernemen die meerdere jaren kunnen duren.

Verzoeker kan in deze omstandigheden onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot het bekomen van een regularisatie van verblijf te bekomen, te meer door het vertrek uit België alle argumenten teneinde een dergelijke regularisatie van verblijf te bekomen, zouden worden tenietgedaan.

Dit is te gek voor woorden: immers zou bij een negatieve beslissing de Belgische staat toestaan verzoeker te begeven naar een land dat een beduidend slechtere mensenrechtensituatie dan België kent om van daaruit een verzoek in te dienen wegens humanitaire redenen, een toestand die verzoeker nota bene noodgedwongen zelf zou hebben moeten zoeken?!

Bovendien leidt een terugkeer en het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet bij de Belgische ambassade in het land van herkomst de facto ertoe dat verzoeker voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijft van zijn sociale bindingen met dit land, bindingen waarvoor hij hard hebben moeten werken om deze opnieuw op te bouwen en in stand te houden. Te meer is er geen enkele garantie dat zelfs na deze termijn er een toestemming zal verleend worden om terug te keren naar België, laat staan dat hij opnieuw op dezelfde plaats kan wonen.

Het is daarenboven onbegrijpelijk waarom verzoeker na al die tijd nu nog voor het indienen van een aanvraag ex art. 9bis Vreemdelingenwet zich eerst duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, op gevaar af nooit meer te kunnen terugkeren, terwijl de beslissing ter zake wordt genomen op enkele tientallen kilometers van zijn huidige woonplaats.

Eveneens zou – indien verzoeker België zou verlaten, een verzoek om humanitaire redenen zou indienen, deze zou worden ingewilligd waardoor hij terug naar België kan komen en aldus om bij te dragen aan de Belgische samenleving – dit onnodige vragen bij overheidsinstanties kunnen oproepen, waarom verzoeker vrijwillig het land verlaten heeft om enkele jaren later terug te keren.

Verzoeker heeft in België nooit enige aanvaring gehad met de strafrechter en bij zijn weten is er lastens hem ook geen strafonderzoek hangende. Er kan derhalve geen sprake zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische Openbare Orde of nationale veiligheid.

Verzoeker wenst hier trouwens aan te geven dat als er dan nog enige twijfel zou bestaan hij geen enkele moeite heeft met een tijdelijke & voorwaardelijke regularisatie van zijn verblijf.

Met al deze elementen werd geen rekening gehouden door de tegenpartij, die de elementen van de zaak slecht beoordeelde en verzoekt om nietigverklaring van het bestreden besluit.”

Volgens verzoeker heeft de gemachtigde op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat hij momenteel een derdejaars bachelorstudent is aan de Katholieke Universiteit Leuven (hierna: KUL) en dat hij in Frankrijk is geboren en nooit in Georgië heeft gewoond. Verzoeker wijst erop dat hij vanuit Frankrijk in België met zijn gezin is gearriveerd en hier een sociaal netwerk van vrienden heeft gecreëerd. Verzoeker heeft ook een professioneel netwerk als hij klaar is met zijn studie, hij heeft evenwel een geldige

verblijfsvergunning nodig. Verzoeker verklaart in zijn eigen behoeften te kunnen voorzien en zijn kennis te willen inzetten voor de samenleving. De gemachtigde heeft de mogelijkheid om onmiddellijk positief te beschikken wegens een duurzame lokale economische en sociale verankering in België.

Verzoeker vervolgt dat er tal van bijzondere omstandigheden zijn die het indienen van een verzoek via de burgemeester wettigen. Een terugkeer naar Georgië zou alle integratie-inspanningen ondermijnen, zoals zijn studiejaren. Hij kan zijn opleiding niet verlaten om een administratieve procedure te ondernemen die meerder jaren kan duren. Volgens verzoeker zouden, in geval van vertrek, alle argumenten om een regularisatie van het verblijf te bekomen, worden tenietgedaan. Hij heeft ook geen garantie dat na die termijn er toestemming zal worden verleend om terug te keren naar België en hij zal misschien niet meer op dezelfde plaats kunnen wonen. Hij acht het ook onbegrijpelijk dat hij na al die tijd voor het indienen van een aanvraag zich duizenden kilometers zou moeten verplaatsen, met het gevaar nooit meer te zullen kunnen terugkeren, terwijl de beslissing niet ver van zijn huidige woonplaats zal worden genomen.

Verder acht verzoeker het “te gek voor woorden” dat hij zich zou moeten begeven naar een land met een slechtere mensenrechtensituatie dan in België, om van daaruit een verzoek in te dienen om humanitaire redenen.

Verzoeker vreest eveneens dat indien hij een humanitair visum zou aanvragen en dit zou ingewilligd worden waardoor hij naar België kan komen, dit onnodige vragen bij de overheid zou oproepen waarom verzoeker vrijwillig het land heeft verlaten om enkele jaren later terug te keren. Tot slot voert verzoeker aan dat hij geen gevaar betekent voor de openbare orde en hij geen enkele moeite heeft met een tijdelijke en voorwaardelijke regularisatie. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met al het voorgaande en heeft hij eveneens een slechte beoordeling gemaakt van de zaak.

Beoordeling

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissingen geven duidelijk de motieven aan op grond waarvan ze zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder bespreekt de gemachtigde de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden en verduidelijkt hij in de bestreden beslissing waarom deze verzoeker niet beletten de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. De Raad stelt vast dat verzoeker in hoofdzaak in het verzoekschrift de buitengewone omstandigheden herhaalt, die hij in zijn aanvraag had opgeworpen, zonder in te gaan op de motieven van de gemachtigde dienaangaande. Gezien het voorgaande kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat “met al deze elementen” geen rekening werd gehouden door de gemachtigde.

Ook in de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsbepalingen, zijnde artikel 7, eerste lid, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, en wordt ook in feite gemotiveerd dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming werd immers afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 februari 2018. Aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde gemotiveerd over verzoeker zijn gezins- en familieleven, de gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind. Verzoeker gaat wederom in het geheel niet in op deze motieven in zijn verzoekschrift.

Verzoeker maakt in zijn betoog dan ook niet duidelijk op welk punt de motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007,

nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel gebeurt in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt, op basis van de aanvraag van 16 april 2023, zoals aangevuld op 31 oktober 2023 die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, vast dat verzoeker onder de buitengewone omstandigheden heeft verwezen naar zijn totale verankering in onze samenleving, zijn goede kennis van het Frans, dat hij kan tewerkgesteld worden en voorzien in zijn eigen behoeften en hoogopgeleid is. Verder haalde verzoeker aan dat een terugkeer hem schaadt in zijn persoonlijke ontwikkeling en komt hij terug op zijn langdurig verblijf in België. Hij wees op het feit dat hij uiterst sterke sociale bindingen met België heeft, dat de staatssecretaris onmiddellijk kan en mag positief beschikken op grond van de duurzame lokale verankering en dat er talrijke algemene en specifieke omstandigheden zijn die het indienen van de aanvraag bij de burgemeester wettigen. Hij wees ook op de onveilige toestand in Georgië en wees op het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie dienaangaande om te benadrukken dat hij niet moet aantonen specifiek gevisieerd te worden om persoonlijke omstandigheden en ook geen persoonlijke bewijzen moet leveren. Verder is het toegelaten dat de vervolging niet noodzakelijk zal plaatsvinden, maar dat er wel sprake is van een redelijke vrees.

Verder stipte verzoeker in de aanvraag aan dat het te gek zou zijn dat hij naar Georgië moet gaan met een beduidend slechtere mensenrechtensituatie als in België om dan van daaruit een verzoek om humanitaire redenen in te dienen. Verzoeker zou in geval van terugkeer minstens 8 à 10 maanden verwijderd blijven van zijn sociale bindingen, waarvoor hij nochtans hard heeft gewerkt. Bijkomend heeft verzoeker geen zekerheid dat hij nadien een visum zal krijgen om terug te keren, noch dat hij op dezelfde plaats zal kunnen wonen. Hij acht het eveneens onbegrijpelijk waarom hij eerst naar Georgië zou moeten gaan terwijl de beslissing niet ver van zijn verblijfplaats wordt genomen. Verder wees hij in de aanvraag eveneens op het punt dat volgens hem een vrijwillige terugkeer naar Georgië met vervolgens de toestemming om terug te keren naar België onnodige vragen zou oproepen bij de overheidsinstanties. Tot slot wees verzoeker ook op het feit dat hij geen gevaar inhoudt voor de openbare orde en geen moeite heeft met een tijdelijk en voorwaardelijk verblijfsrecht.

Zoals uit het voorgaande blijkt, heeft verzoeker in zijn verzoekschrift voor het overgrote deel hetzelfde betoog gevoerd als in de aanvraag, zonder in te gaan op de motieven van de gemachtigde aangaande al deze punten. Het komt evenwel niet aan de Raad toe om zich dienaangaande in de plaats van verzoeker te stellen.

Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij in Frankrijk is geboren en nooit in Georgië heeft gewoond, blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissingen wel vermeldt dat verzoeker in O. is geboren maar dit niet als buitengewone omstandigheid heeft onderzocht. Verzoeker heeft die gegevens evenwel niet aangehaald als buitengewone omstandigheden in de aanvraag, dermate dat de gemachtigde dan ook niet kan verweten worden dit niet als een buitengewone omstandigheid te hebben onderzocht. De gemachtigde heeft wel rekening gehouden met het feit dat verzoeker als minderjarige met zijn moeder een verzoek om internationale bescherming indiende, maar wijst erop dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat die procedure reeds werd afgesloten op 5 februari 2018.

Waar verzoeker wijst op zijn uiterst sterke sociale bindingen met België, zijn vrienden, de mogelijkheid te werken als hij klaar is met zijn studie en hij in zijn eigen behoeften kan voorzien, blijkt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd dat het feit dat verzoeker een cursus inburgering en maatschappelijke integratie heeft gevolgd, onderwijs volgt aan de UCL en er verder studeert om een bachelor informatica te behalen, de Franse taal spreekt (hetgeen de Raad op zitting ook kon vaststellen), diverse steunverklaringen kan voorleggen die de goede wil bevestigen, hij werkbereid is, bereid is om alle kosten van zijn verblijf te dragen, totaal verankerd is, hoogopgeleid is en het lange verblijf, elementen zijn die niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in deze fase niet behandeld worden. De gemachtigde verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van State.

De Raad kan dit geen slechte beoordeling van de zaak noemen, zoals verzoeker stelt, aangezien volgens vaste rechtspraak van de Raad van State elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden zijn, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land*

van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.", terwijl "echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."

Waar verzoeker thans stelt dat een terugkeer naar Georgië zijn studiejaren zou ondermijnen en hij zijn opleiding niet kan verlaten om een administratieve procedure te ondernemen die meerdere jaren kan duren, blijkt dat de gemachtigde heeft gemotiveerd dat verzoeker weliswaar een inschrijvingsbewijs heeft voorgelegd voor de UCLouvain voor het academiejaar 2022-2023, maar dat -indien hij dat wenst- verzoeker via de geijkte procedure een studentenvisum moet aanvragen om hoger onderwijs in België te volgen. De Raad kan dit standpunt niet onredelijk noemen. Ook al blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag inderdaad mooie studieresultaten kan voorleggen en ook op zitting zeer gemotiveerd overkomt, vereist de Vreemdelingenwet dat indien men zich niet in legaal verblijf bevindt, een studentenvisum (type D) moet aangevraagd worden op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland om hoger onderwijs in België te volgen (artikel 60 en volgende van de Vreemdelingenwet). Verder duurt een dergelijke procedure in principe niet meerdere jaren maar is er een (niet-bindende) termijn van negentig dagen waarbinnen de gemachtigde de beslissing neemt (artikel 61/1/1 van de Vreemdelingenwet). Bijkomend is de gemachtigde ertoe gehouden een studentenvisum af te geven als aan de voorwaarden is voldaan. De Raad ziet niet in waarom verzoeker nooit de procedure van het studentenvisum heeft gevolgd.

Waar verzoeker aanvoert dat als hij vrijwillig terugkeert, alle argumenten om een regularisatie te bekomen, zouden worden tenietgedaan, motiveert de gemachtigde dat dit niet aangetoond is. Immers bij de beoordeling van de aanvraag om een verblijfsmachtiging wordt steeds een onderscheid gemaakt tussen een beoordeling van de ontvankelijkheid en die ten gronde. De argumenten of elementen op basis van dewelke verzoeker meent een verblijfsvergunning te kunnen verkrijgen, kan hij invoeren bij het indienen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging vanuit het buitenland. De gemachtigde stelt dat dezelfde argumenten ten gronde die in de aanvraag op grond van artikel 9bis worden aangehaald, ook kunnen worden aangehaald in de gangbare procedure via de bevoegde ambassade. Verzoeker brengt tegen deze motieven niets in. De Raad kan de redenering van de gemachtigde volgen. Een terugkeer om bij de bevoegde post een visum type D aan te vragen, houdt niet in dat argumenten ten gronde zouden worden teniet gedaan, integendeel. Daar waar bij aanvragen in België steeds op strikte wijze de ontvankelijkheid in het licht van buitengewone omstandigheden wordt onderzocht, vooraleer te kunnen overgaan tot het onderzoek ten gronde, geldt dit niet als de aanvraag volgens de reguliere procedure bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post wordt ingediend.

Waar verzoeker de slechtere mensenrechtensituatie aanhaalt, heeft de gemachtigde in de beslissing terecht aangestipt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen, finaal door de Raad op 5 februari 2018. Verzoeker dient inderdaad aannemelijk te maken waarom een voorgehouden onveilige situatie verhindert om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde ambassade. Het ongestaafd aanhalen van "een beduidend slechtere mensenrechtensituatie" dan in België kan hiervoor in geen geval volstaan.

Ten overvloede kan de redenering in de aanvraag van verzoeker met verwijzing naar het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie niet gevolgd worden in die zin dat dit arrest betrekking heeft op de uitlegging van de artikelen 2, sub e en 15, sub c van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Artikel 15, c heeft specifiek betrekking op subsidiaire bescherming omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Enkel als de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen, moeten geen individuele elementen worden aangetoond. Verzoeker maakt in geen geval aannemelijk dat die situatie op Georgië van toepassing is.

Waar verzoeker aanhaalt dat een terugkeer teneinde een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen er de facto toe leidt dat hij voor minstens 8 à 10 maanden verwijderd is van zijn sociale bindingen en hij geen garantie heeft om te mogen terugkeren, en op dezelfde plaats te wonen, motiveert de gemachtigde dat het voor de hand ligt dat de behandeling van een aanvraag tot verblijfsmachtiging een zekere tijd duurt en dat een aanvraag inderdaad niet per definitie leidt tot een goedkeuring en terugkeer naar België. Maar de gemachtigde wijst erop dat de procedure via de bevoegde ambassade op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet nu eenmaal de wettelijke procedure is en op zich niet als een buitengewone omstandigheid kan aangevoerd worden. De Raad moet wederom vaststellen dat verzoeker niet ingaat op deze motieven in de bestreden beslissing. Thans blijkt inderdaad dat de

gemachtigde negen maanden de tijd heeft genomen om in navolging van de huidige aanvraag een beslissing te nemen en is het niet uitgesloten dat mocht verzoeker bij een terugkeer opteren voor een aanvraag voor een humanitair visum, dit opnieuw de nodige tijd zal nemen. Echter, zoals door de gemachtigde gemotiveerd, heeft verzoeker ook de mogelijkheid om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post een studentenvisum aan te vragen in het licht van de voortzetting van de studies die verzoeker reeds succesvol aan de UCL heeft afgelegd. Deze laatste procedure duurt in principe minder lang en als verzoeker aan de voorwaarden voldoet, is de gemachtigde ertoe gehouden een studentenvisum te verstrekken.

Waar verzoeker het onbegrijpelijk vindt dat hij na al die tijd voor het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zich zo ver zou moeten verplaatsen, terwijl de beslissing wordt genomen dichtbij zijn huidige woonplaats, ligt de reden hiervoor in de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft nu eenmaal voorzien dat humanitaire verblijfsaanvragen in principe vanuit het buitenland en meer bepaald bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post moeten worden ingediend en dat hiervan enkel uitzonderlijk kan worden afgeweken als buitengewone omstandigheden worden aangetoond, die het bijzonder moeilijk maken om die aanvraag via de reguliere procedure in te dienen.

Waar verzoeker aanvoert dat een vrijwillige terugkeer van hem onnodige vragen van de overheid zou kunnen oproepen, motiveert de gemachtigde dat indien verzoeker zou gemachtigd worden tot verblijf in België na het indienen van de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post, is het evident dat de overheid zich daar geen vragen over stelt aangezien verzoeker in dat geval immers op legale wijze België is binnen gekomen en in dat geval legaal in België zou verblijven. Opnieuw gaat verzoeker niet in op deze motieven. De Raad kan deze motieven van de gemachtigde niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig achten. Anders dan in een procedure om internationale bescherming, waar inderdaad een vrijwillige terugkeer de nood aan internationale bescherming in vraag stelt, is dit in de huidige procedure juist niet het geval.

Waar verzoeker, zoals in de aanvraag, in het verzoekschrift opnieuw aanhaalt dat hij geen gevaar inhoudt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en er bij zijn weten geen strafonderzoek hangende is, heeft de gemachtigde hierover gesteld dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Verzoeker gaat wederom voorbij aan deze motieven.

Door geen poging te ondernemen om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, kan verzoeker de onwettigheid ervan niet aantonen.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoeker geen specifiek betoog ontwikkelt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. In de mate dat de Raad er moet van uitgaan dat verzoeker hetzelfde betoog ontwikkelt als tegen de eerste bestreden beslissing, kan de Raad verwijzen naar hetgeen hoger is uiteengezet.

De schending van artikel 9bis van Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de zorgvuldigheidsplicht of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin kan de Raad een kennelijke beoordelingsfout aannemen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES